

DOKUMENTACE ZÁVĚREČNÉ PRÁCE



VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR MALÍŘSTVÍ 1

PAINTING STUDIO 1

POKOJ PRO NÁS PRO VŠECHNY

THE SPACE FOR ALL OF US

DIPLOMOVÁ PRÁCE

MASTER'S THESIS

AUTORKA PRÁCE

AUTHOR

BcA. Dominika Dobiášová

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

MgA. Marie Štindlová

BRNO 2022

OBSAH DOKUMENTACE:

TEXTOVÁ ČÁST	S. 4–10
OBRAZOVÁ ČÁST	S. 11–17

Abstrakt

Diplomová práce *Sanctuary for Each of Them* je tvořena sérií objektů a maleb, v nichž se snažím zachytit vzájemnou potřebnost a nejednoznačnost postavení jednotlivce ve společnosti. Diváky a divačky se snažím přivést na podivné, zneklidňující místo, kde se odehrává řada dějů a příběhů. Rozvíjí se zde vztahy mezi postavami, ale také mezi nimi a fikčním světem, do kterého jsou jejich příběhy zasazeny. Motivy a postavy z obrazů pak přechází do antropomorfních objektů - figur zobrazovaných ve skleněném nádobí a podnožích stolů. Takto se děj přesouvá přímo do fyzického prostoru galerie a mění se ve scénografii, do níž je možné vstoupit a interagovat s dějem na osobní úrovni.

Úvod

Text dokumentace je rozdělený do dvou hlavních částí. V první části se věnuji osobním motivacím, díky kterým čtenář/čtenářka může nahlédnout na důvody zvolených postupů mé práce a její řešení. Skrze performativní tendence projevující se napříč tvorbou se snažím reflektovat mé současné uchopení diplomové práce, kterou pak detailně analyzuji v druhé části textu.

Malba nebo Performance

S touto otázkou jsem bojovala dlouho. Od malička jsem pociťovala touhu vyjadřovat se performativně. Hrávala jsem ve školních představeních a toužila se stát herečkou a tanečnicí. Složitá rodinná a finanční situace, která spustila řetězec uskomňování svých přání, napjatá situace v domácnosti a následné emocionální těžkosti, mě tak přivedly na uzavřenější uměleckou dráhu. Na FaVU jsem nastoupila do ateliéru tělového designu, vydržela jsem však jen pár měsíců a ve zmatení a touze po srozumitelnějším prostředí jsem se přesunula na fakultu umění do Ostravy, do ateliéru Kresby vedeného Josefem Daňkem a Liborem Novotným, kde jsem studovala bakalářský program. V dozvuku iniciačních zkušeností s problematikou tělového designu jsem v Ostravě vytvořila video a koláž s feministickou tématikou, které sklidilo vlnu kritiky. V převážně mužském prostředí jsem nenacházela příliš souznění. Svou představu, že se jednou stanu další Madonnou nebo Marinou Abramović, jsem na nějaký čas odložila a usoudila, že bude lepší nabrat sílu v nějakém uchopitelnějším médiu. Tou dobou se mnoho studentů z ostravského ateliéru Kresby, jako je např. Vojtěch Kovařík, Filip Nádvorník, Ondřej Uherek nebo Tomáš Teper a spousta dalších, věnovalo malbě a já se rozhodla zkusit to taky.

Dělej to pořádně

Během počátku studia jsem poznala nejmenovaného spolužáka, který v té době studoval grafický design, který je příznačný jakousi přesností. Nejsem moc důsledná a věci dělám tzv. na prasáka, když zrovna nejde o umění, avšak do doby, než jsme se poznali, jsem takto přistupovala i k umění. Jednou mě však viděl, jak dodělávám svůj půlroční projekt. Tak se vyjádřil. Díky němu jsem pochopila, že je důležité vytrvat a věci nejen udělat, ale i dokončit s péčí.

Jistotka

Malbu jsem pro sebe objevila jako meditativní médium. Skrze techniku realistické malby jsem se učila, jak svědomitě pracovat. V čisté materialitě zobrazovaného předmětu jsem

v průběhu studia našla oporu. Vytvářela jsem do detailu provedené realistické série obrazů s opakujícím se motivem gauče, tašek, koupelen. Přesto jsem se ohlížela do minulosti nesplněných snů a můj zájem o preciznost mi v tom moc nepomáhal. S bakalářskou prací proto přichází série, ve které jsem ohledávala z pohledu mě jako dívky-ženy, co se se mnou stalo. Vytvořila jsem sérii obrazů s motivem hlavního hrdiny – kuřete, které zažívá v metafyzickém prostoru schodiště různé příhody, na základě kterých roste a stoupá dál nahoru, nebo naopak klesá. V této sérii jsem usilovala o dětskou bezprostřednost a expresi, kterou jsem dříve prosazovala ve školních představeních. Avšak práce s malířskou formou se i přes úsilí o změnu perspektivy neproměnila. Kresba v základu malby zůstala detailní a tuhá v rámci realistického i stylizovaného přístupu.

V bludném kruhu neurotičky

Po bakalářské práci v Ostravě jsem nastupila na FaVU do Ateliéru malířství 1 vedeného Vasilem Artamonovem a Marií Štindlovou. Setkala jsem se zde s poctivějším přístupem k výuce a pocítila hlubší důvěru i rovnováhu obou genderových pohledů, za kterou oběma pedagogům vřele děkuji. Během magisterského studia jsem tak mohla i díky opoře vedoucích snáz hledat způsoby, jak propojit introspektivní způsob práce reflektující osobní zkušenosti a prožitky s důležitějšími společenskými otázkami. Pomalu jsem přitom začala upouštět od sériových obrazů s opakujícím se motivem. Zkoušela jsem a hledala stylizaci s různou tematikou, která se nakonec propojila v rozpustilé, komiksové stylizaci a křiklavé barevnosti postupně zklidňující do tmavých odstínů. Objevily se motivy lego panáček, dlouhých řas, chlupů v podpaží, botoxových rtů.

Vznikaly tak obrazy, které se snažily zachytit i to, co se děje kolem mě v širším společensko-politickém smyslu. Formálně jsem se snažila navázat na sérii Kuřat a neřešit tolik cit pro dobře provedený detail. Brzy jsem však v praxi narazila na to, že jistota provedení je známkou zkušeností autora/ky, kterou se prokazuje kvalita díla. Smysl pro detail a pro expresi je pak cit provedený stejným způsobem suverénně, který si umělec/umělkyně musí vybudovat k tomu, aby jeho/její práce působila přesvědčivě. Po dlouhém zápasení s expresí, ve které si už nejsem jistá, jsem přijala svou zakořeněnou tuhost. Nechávám ji projevovat natolik, aby se postupně mohlo stát, že změkne.

Vedle malby jsem však stále vyhledávala prostředí a přístupy jiných ateliérů s předpokladem, že bych svou expresivní součást mohla přeci jen rozvíjet. Zkoušela jsem propojovat médium malby s médiem videa a performance, zkrátka neuzavírat se do jedné technologie. Neukotvenost typická pro tyto ateliéry mě však i s ochutnávkou jiných přístupů navracela opět k malbě, kterou jsem v této fázi neměla uchopenou natolik pevně, abych se mohla rozvíjet dál v jiných médiích. Ke sklonku studia se proto rozhoduji soustředit už jen na malbu a na vybudování si autorské linie s vizuálními zkratkami a tématy, které mě opravdu zajímají a definují. S koncentrací se tak začala projevovat sjednocenější vizualita. A došlo mi, že svou performativitu, kterou chápu jako snahu vymkat se stereotypnímu chování, snahu mystifikovat, hrát roli, vkládám do média malby v podobě zmražených filmových či divadelních situací na pokračování.

Sklárna jako možné východisko

V průběhu spění k „malířské koncentraci“ jsem začala chodit na předmět Malířský high-tech, ve kterém nás Milan Houser namísto malby seznamoval s technologií foukaného skla, za což mu vřele děkuji. Úkol, aby si studenti udělali návrh skla ve stejném duchu, v jakém přemýšlí

ve vlastním médiu, mě přivedlo k jedinečné konfrontaci. V rámci "malířských" workshopů ve sklárně Karlov jsem svá vyprávění, o které usiluji v malbě, musela zredukovat na jeden objekt. Tato zkušenost mi ukázala, jak přenášet přemýšlení malířské do přemýšlení prostorového. Pro nadšení, které ve mně tato zkušenost vyvolala, jsem se rozhodla s médiem skla pracovat i v diplomové práci. Navrhla jsem sérii objektů, u kterých je klíčová jejich barevnost. U technologie skla je však barva něco těžce předvídatelného, zvláště v takových kombinacích, které jsem si představovala. Neřešila jsem ale jen technologické problémy. Začala jsem si klást otázky, jestli je práce na zakázku stejně hodnotná jako práce, kterou jsem vyrobila celou sama. A jestli je správné stavět projekt na tak drahém médiu, jako je sklo. Nakonec jsem k problému, který se přede mnou otevřel, přistupovala pragmaticky. Vnímala jsem to jako důležitou, možná poslední příležitost v rámci první větší práce, si takový projekt, zahrnující dělbu práce a směřování od návrhu k zakázkové realizaci zkusit. Díky této zkušenosti přemýšlím více ze široka. Vyzkoušela jsem si své myšlenky dobře formulovat, řídit celý proces, předcházet nedorozuměním a pohotově řešit nečekané situace a zvraty – u výroby skla jde totiž o sekundy a pro mou práci byla potřeba být naprosto přítomná.

Diplomová práce Sanctuary for Each of Them

Práce s médiem skla mě přirozeně přivádí k otázkám, jak nejenom sklo, ale i malbu v jeho blízkosti prezentovat. Pro realizaci diplomové práce jsem se rozhodla vytvořit čtyři malířské objekto-obrazy a kovový stůl s nádobím a lustrem ze skla. Prezentování této kombinace skla společně s obrazy a stolem jsem si vyzkoušela např. na skupinové výstavě *Where the Sun Sets and Where It Rises* v Jedna dva tři gallery v Praze. V rámci diplomové práce se však rozhoduji stůl nevyužít jen jako nosnou část pro prezentaci skla, jak tomu bylo na zmíněné výstavě, ale usiluji o snahu z objektu vytvořit situaci.

Název

Jelikož pro mě bylo těžké určit název diplomové práce dopředu, volila jsem dočasně pracovní název *Pokoj pro nás pro všechny*. Šlo o odkaz na výstavu Martiny Smutné *Pokoj pro nás obě*¹, ve které zpracovávala společné vzpomínky několika absolventek malířských ateliérů FaVU. Výstava zahrnovala témata zahrnující vztah umění a rodičovství, nastavení vztahů mezi vedoucími ateliérů a studujícími.² Odchýlením od původního názvu a použitím slova „pro všechny“ naznačuji, že mi nejde o feministicky angažovanou institucionální kritiku namířenou proti hierarchickému vedení ateliéru, jako to myslela Smutná, ale spíš o symbolickou snahu zohlednit potřebu péče o každého.

S tím, jak mě práce na diplomové práci vedla ke zpřesňování vlastní pozice, přišla jsem na název *Sanctuary for Each of Them*, který nese v zásadě stejný význam jako pracovní název, ale pro mě má také důležité nuance navíc. Skrze obrazy vyprávím příběhy ve světě, který se nachází někde mimo nás. Připomíná to pohádkový svět bytostí, které jsou ale postaveny do stejných situací, jakým čelíme v naší společnosti. Slovním spojením *for Each of Them (pro každého z nich)*, na místo *pro všechny*, kterým bych zjednodušovala a zevšeobecňovala, tento svět raději uzavírám na svět můj než na svět nás všech. Slovem *Sanctuary* podtrhuji snahu vnést do celkové práce spiritualitu, která se v práci projevuje vizuálně prostřednictvím gotické stylizace a motivu světla.

¹ Martina Smutná: *Pokoj pro nás pro všechny*, kurátoři Tomáš Plachký, Josef Mrva, Brno: Galerie FaVU 2019.

² Martina SMUTNÁ, *Pokoj pro nás obě, rozhovory s bývalými studentkami malby na Favu VUT v Brně*, Brno FaVU VUT, 2019.

O co jde tak nějak celkově

Má práce z velké části připomíná žánr současného umění, který je blízký pohádkám a fantasy. Do dění obrazů se však snažím vkládat společensko-kritický přesah zahrnující odkazy na otázky genderu a feminizmu – konkrétně zdůrazňuji vzájemnou starostlivost, péči a respekt k různorodosti identit, k níž se vážou určité snahy vcítit se i do eticky nesprávného jednání druhých. Osobní prožitky postav, ve kterých reflektuju zejména prožitky své, však zůstávají hlavním činitelem dění.

Fantaskní narativ mi umožňuje promlouvat o osobním, a přitom nepracovat s explicitně osobními motivy, ale zapojovat je do univerzálnějších politických narativů. Vyprávím tak o reálných společenských problémech a situacích, zůstávám přitom ale důsledně pouze ve fikčním světě svých prací, bez potřeby rozvíjet tyto myšlenky dál ve veřejné debatě (jako to dělá například zmiňovaná Martina Smutná).

Obrazy zahrnují hlavně vztahy mezi postavami. Zachycuji také queer identitu, avšak v rámci fantazijní stylizace se snažím mezi postavami nezobrazovat rozdílnost, neboť ani ve skutečnosti nebývá na pohled rozeznatelná. Do diplomové práce se mi nicméně, asi s ohledem, že i já jsem žena, dostávají převážně žensky vypadající bytosti. Tvarosloví zobrazovaných postav s novou funkcí se snažím také převést do pokusů s foukaným sklem a designem kovového nábytku. Přimalováváním těchto výrobků zpátky do aktuálních obrazů pak symbolicky opisují kruh, jenž by mohl znamenat naplnění možností komplexního světa.³

Hrdinové a hrdinky obrazů a antropomorfních objektů nežijí v idylickém prostředí, nejsou zbaveni/ny bolestivých či traumatizujících zkušeností, snaží se v tomto vytvořeném světě přežít, tak jak umí, nepodmanit se některým zákonitostem, přesto dělají nepříjemná rozhodnutí nebo nesou roli padouchů.

Jde tak o konfrontaci s podmíněností a pravidly možného společenského vzestupu (anti)hrdinů a (anti)hrdinek a s jeho/jejím postavením v hierarchiích patriarchálně založeného společenství. Na obrazech reflektuji vzájemnou potřebnost a fakt, že se postavy definují navzájem tím, v jaké pozici jsou ostatní.

Proces tvoření

Maluju akrylem, který bývá ještě stále považován za méně hodnotný než olejomalba. Je známo, že olejem se dá dobře docílit barevné hloubky. S akrylem se pokouším pracovat vrstevnatě, barvy jsou pak pestřejší a působí hlubším dojmem. I přes dychtivost olejem malovat si tuto neosahanou zkušenost nechávám na později, abych v této sérii mohla zkušenosti nabyté s akrylem uplatnit na plno. Před začátkem malby si připravuji motiv pomocí skicování. Následně si musím některé postavy vyfotografovat. Jednak aby dopad světla dával smysl, a také abych příliš nestylizovala, ale našla vhodné pomezí mezi realitou a stylizací.

Dříve jsem pracovala hned s první skicou, ale nyní motivy více zvažuji. I když jsou někdy v počátečních fázích nejasné, pro mě obsahují pevný základ. Proces samotné malby mi umožňuje odhalit další myšlenky a věci do sebe zaklapnou. Během malování poslouchám podcasty. Sbíráám tím inspiraci a pomáhám si tím najít balanc mezi soustředěním se na malbu i na okolí. Hudba mě naopak obrací dovnitř sebe a pro soustředění je to vhodné jen občas.

³ Šimon KADLČÁK, Portfolio: Dominika Dobiášová, *Art Antiques*, DUBEN 2022, str. 65–67.

Většinu obrazů před začátkem malby sešívám. Jsou to jednotlivé „kůže“, které buď visí samostatně na zdi nebo v prostoru, a slouží k prezentaci bez klasického blindrámu. Pomocí sešití vytvářím detail, který v obraze *Finally She Helped Herself* obkresluje motiv dveří nebo nejčastěji vytváří iluzi rámu, nebo snad až portálu podporujícího iluzi vstoupení do obrazů. Skrze sešívání vytvářím složitější stavbu obrazu a částečně rozvíjím detail s důrazem na expresivní vzhled švů. Sešité kusy jednotlivých „kůží“, o které se sama občas odírám, svým chlupatým vzhledem slepeným akrylovou barvou dohromady evokují špinavost, mohou tak zásahem do hladké malby diváka zneklidňovat. Stávají se překážkami pro skladování i celkovou malířskou manipulaci, svým vzhledem se vzdalují klasickému závěsnému obrazu.

Iluzi rámu se v rámci diplomové práce rozhoduji posunout i do skutečného rámování. Příkladem pro zacházení s rámy je pro mě práce umělkyně Alicie Adamerovich, která mě inspiruje i svými obrazy. Skrze celkový dojem pracuje s psychologickým působením na diváka. Její obrazy zahrnují abstraktní stínované obláčky i špičaté útvary zasazené do pouštní surrealistické krajiny.⁴ Obrazy působící uklidňujícím dojmem jsou motivací, jak najít ve své práci balanc mezi umělym-tvrdým a přírodním-měkkým.

Stůl s nádobím – Cooperation Is Beneficial

Ačkoli se ve společnosti stereotyp ženy v kuchyňském prostředí úspěšně pomalu boří, já se k němu v diplomové práci záměrně obracím. Jako motiv si z tohoto prostředí vybírám jídelní stůl s nádobím a jeho účel posouvám o něco málo dál. Vytvářím sérii groteskního nádobí s lidskými fragmenty, jako jsou ruce, nos, nohy, prsa nebo penis. Pomocí těchto fragmentů vytvářím různé charaktery. Talíř vypadá, že má na párku. Mísu jsem se snažila zachytit v paralyzovaném sedu. Krýgl se střílí do hlavy. Pohár je modlící se nevinná princezna. Uprostřed stojí obří solnice s prsy ukazující na odív svůj velký úd. Celý tento skleněný svět, který začíná a končí deskou stolu z tmavé pryskyřice, nesou nohy od stolu v podobě postav. Ve své práci se tak snažím zachytit fungování nějakého společenství z širší perspektivy. Tento komplexní objekt pojmenovaný *Cooperation Is Beneficial (Spolupráce je prospěšná)* se tak pomocí názvu stává částečnou ironizací. Ačkoliv si nohy od stolu navzájem pomáhají, v určeném hierarchickém uspořádání jsou prospěšné hlavně pro figurky ze skla. Nohy je drží a díky nim, si tak nádobí může „spokojeně“ existovat.

S tímto principem, kdy se z funkčního nosného objektu stává další symbolický motiv, se setkáváme poměrně často, už např. u slavných starověkých postav Karyatid. V současném umění mě inspiruje např. práce Justina Fitzpatricka, který na výstavě *Underworld* (2018) zobrazoval reinkarnovaného Tomáše Akvinského, filozofa, který vytvořil taxonomii sexuálních hříchů, přeměněného do tří trojrozměrných soch v podobě noh od stol. Sochy nesly groteskní obličej nebo ukazující prsty na místě ohanbí. Fitzpatrick tak ironizoval autoritu Akvinského a plynule vizuálně navazoval na své malby.⁵

⁴ Laya LEIMAN, Anthropomorphic femme fatale: The surreal work of Alicia Adamerovich, *ARTMAZE MAGAZINE*, 7. září 2020, <https://artmazemag.com/anthropomorphic-femme-fatale-the-surreal-work-of-alicia-adamerovich/> (cit. 14. 4. 2022).

⁵ Dominika DOBIÁŠOVÁ, Osobní je politické: autobiografické motivy a práce s identitou těla v díle Martiny Smutné, Kataríny Janečkové, Justina Fitzpatricka a Šimona Sýkory, seminární práce, Brno: FaVU VUT, 2022.

Obrazy

Jako k důležitým orientačním bodům se asi nejčastěji obracím k surrealistické tvorbě Leonory Carrington nebo k secesním motivům zmíněného Justina Fitzpatricka, pro jejichž tvorbu je příznačná práce s mnohofigurálními scénami a také přechod od média malby k soše. V rámci diplomové práce jsem se snažila, i přes můj tuhý přístup, utvářet obrazy s důrazem na měkkost hran. Snažila jsem se pracovat s jednodušší stylizací obličejů v duchu portrétů Marca Chagalla nebo Anny Hulačové. Celkovou barevnost jsem usilovala ladit do tmavých odstínů, ze kterých se line světlo. Na jednu stranu se line ze zadní části obrazů, které určuje typ atmosféry či osvětlení krajiny. Na druhou se s ním setkáváme, jako s přímým proudem ozařující postavy, kdy představuje roli vábitele nebo subjekt (nedosažitelné) moci. U objektu stolu je zástupcem světla lustr.

V obraze *Each of Them Is Dazzled* se v krajině prochází dívka kolem lidí pohlcených intenzitou světla. Navzájem se nevnímají, jako by se ani neviděli. Ruka vycházející ze shora, která má ve své moci ono světlo, je mnohem větší než ruce ostatních. Tím se značí její síla a nadřazenost. Hraje zde roli strůjce, vynálezce věcí, a jako taková lidem něco nabízí. Světlo zde může být metaforou pro nějakou věc, nějaký produkt, se kterým se pojí jejich závislosti (na látkách, činnostech, technologiích). Dívka tuto situaci obchází, jako by k ní nepatřila, pokukuje směrem k divákovi. Ona sama je na cestě k domečku, ze kterého vychází jiný druh osvětlení, jiný druh závislosti.

V dalším obraze přecházíme zvenčí do domečku, do prostředí zámku, kde se v místnostech odehrávají situace jiné. V obraze *Finally She Helped Herself* diskutují dvě postavy u vysokého stolu na pozadí šachovnicovité podlahy. Vázovitá postava ve tmě vykládá na stůl své problémy v podobě čurku tekoucího do misky, ze které následně upijí privilegovanější, světlem ozářená ženská postava v červených kalhotkách. Ochutnávání cizích zkušeností umožňuje ženě představit si trápení cizí osoby. Žena vystupuje v roli jakési terapeutky, která se snaží pomoci. Otázkou ale zůstává, zda jde o pomoc za účelem vylepšení vlastního statusu, či upřímnou péči o společnost. Částečně zde tak tematizují svou vlastní pozici, kdy zachycování společenského problému z komfortní zóny umělecké tvorby prospívá spíš mému osobnímu a profesnímu růstu, než že bych se stávala opravdovou pomocnicí na potřebných místech.

Když se s další malbou nazvanou *Despite the Prejudices, They Tried It Together* přesuneme do jiné místnosti, stáváme se svědky přepadení zámku. Najdeme zde dva inverzní portály propojené chodbou. Dualita obrazu rozděluje svět na modrý a žlutý, chladný a teplý, mužský a ženský. Jako bych si sama tímto rozdělením potvrzovala, že i přes snahu nepřemýšlet ve stereotypech nebo „černobíle“, to přirozeně dělám. V modré části je mužsky vypadající bytost na cestě do koupelny. Při chůzi po schodech je však vyrušená zaraženě vykukující mužskou postavou v okně. Jsou zde schody, které zpřístupňují možnost samostatně stoupat nahoru. Obě postavy usilují o totéž, avšak každá po své vlastní ose. V druhém okně žádné schody nejsou. Trojice žen se proto rozhodne spolupracovat, světlo je najednou na dosah. Mezi těmito dvěma napínavými situacemi stojí váza s makovicemi představující v tomto případě symboly válečných veteránů. Navzájem se vesele drží, nejspíš proto, že se jich situace netýká.

V posledním obraze *Love Is Not What Will Save All of Them* se kruhem vracíme zpátky do krajiny malby *Each of Them Is Dazzled*, jako by se však ve vzduchu vznášel kouř po válečném zásahu. Světlo se téměř vytratilo, jen paprsky slunce dopadají na kopce v dáli. Schovávají se

zde, a sice venku, dva milenci pod postelí. Doufají, že je nikdo nenajde. Mají jeden druhého a věří, že je láska zachrání.

Instalace

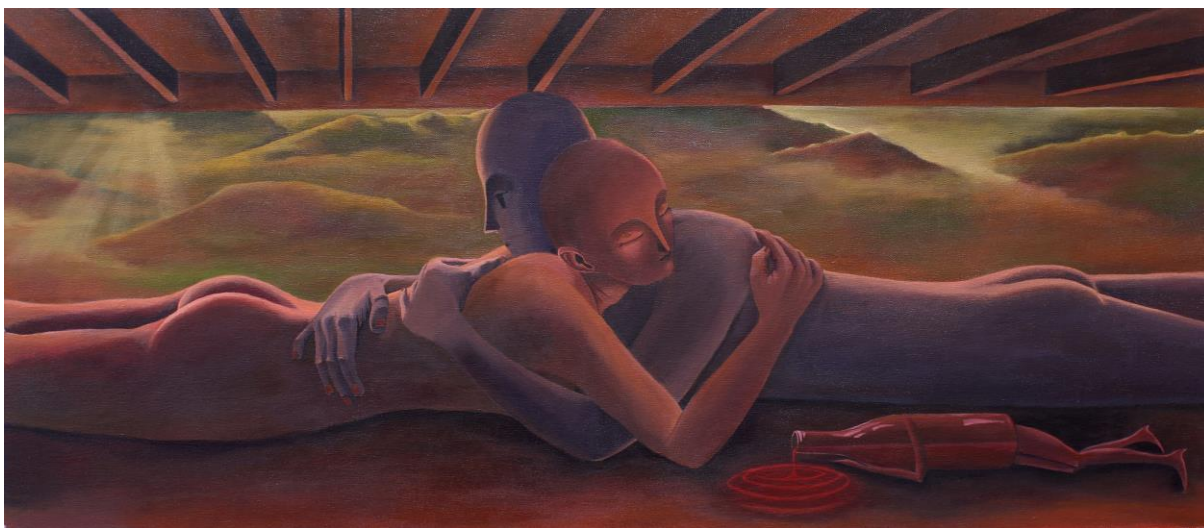
Na výstavě *Sanctuary for Each of Them* tak usiluji o vytvoření místa či světa, který není zobrazován pouze na obrazech. Motivy stolů a stojánků ze světa na obrazech se přesouvají do fyzického prostoru galerie jako skutečný stůl. Scénografii vedenou pouze v obrazech si tak zakouším osahat trojrozměrně. Lustr či světlo visící v blízkosti nad stolem, kromě toho, že nese podobně jako v obrazech symboliku nedosažitelného, má za účel zdůraznit intimitu samotné místnosti. Celá diplomová práce bude pro obhajobu prezentovaná v prostoru SOLO offspace. Především je však připravená pro prezentaci do galerie Mladých. Zde pak budou vhodnější podmínky na práci se světlem a celkovým prostorem pro navození pocitu, že se ocitáme venku a uvnitř.

Závěr

V mé celkové práci se potýkám se zacyklením své otevřené a dramatické povahy sužovanou požadavky a očekáváním. Od problému však neutíkám. V expresi bičovanou kontrolou setrvávám a v tomto romantickém boji pociťuji východisko. Na místo eskapistických tendencí mi má práce přináší možnost, jak zachytit komplexnost, rozporuplnost a nejednoznačnost postavení jednotlivce ve světě.⁶ A s každou prací jsem o mírný krůček blíž i k mému vnitřnímu rozseknutí.

⁶ Václav MAGID, „O neuchopitelnosti: V čem (ne)spočívá romantismus současného umění“, *Art Antiques*, duben 2022, s. 42 – 51.

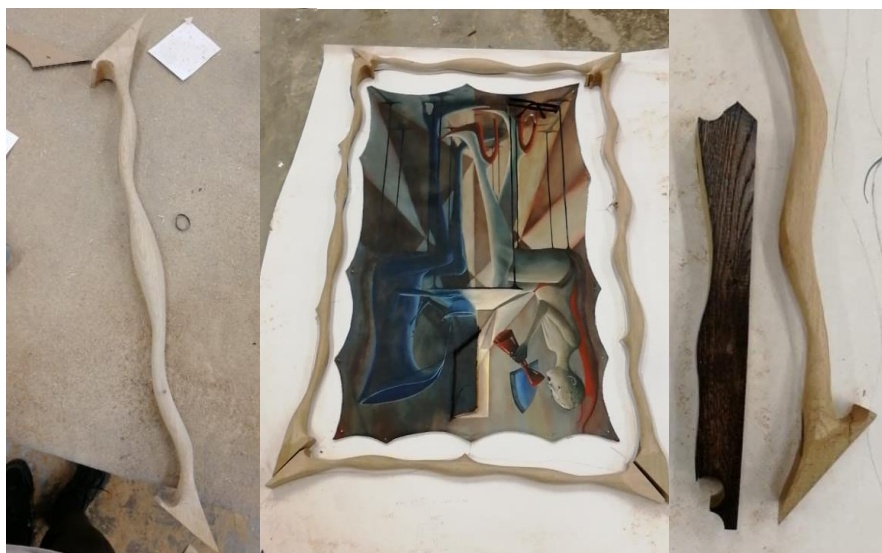
OBRAZOVÁ ČÁST



Love Is Not What Will Save All of Them, 2022, 103 x 45 cm, akryl na plátně



Finally She Helped Herself, 2021, 105 x 62 cm, akryl na sešivaném plátně, okolo kresba na přípravu rámu ze dřeva



Nedokončený, ručně vyřezávaný rám pro obraz *Finally She Helped Herself*, 2022, dub



Each of Them Is Dazzled, 2021, cca 150 x 150 cm, akryl na sešívaném plátně



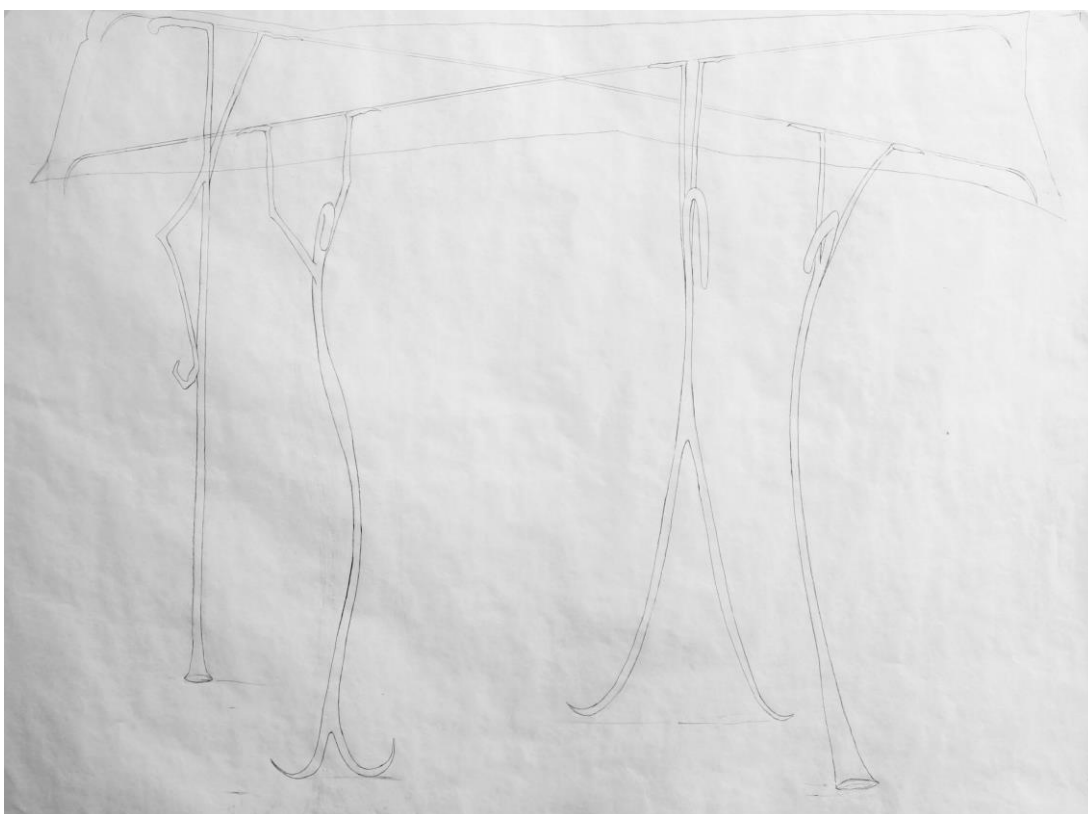
Despite the Prejudices, They Tried It Together, 2022, 157,5 x 178 cm, akryl na sešívaném plátně



Skleněný objekt (lustr) jako součást objektu *Cooperation Is Beneficial*, 2022, technika foukaného skla



Skleněné objekty jako součást objektu *Cooperation Is Beneficial*, 2022, technika foukaného skla



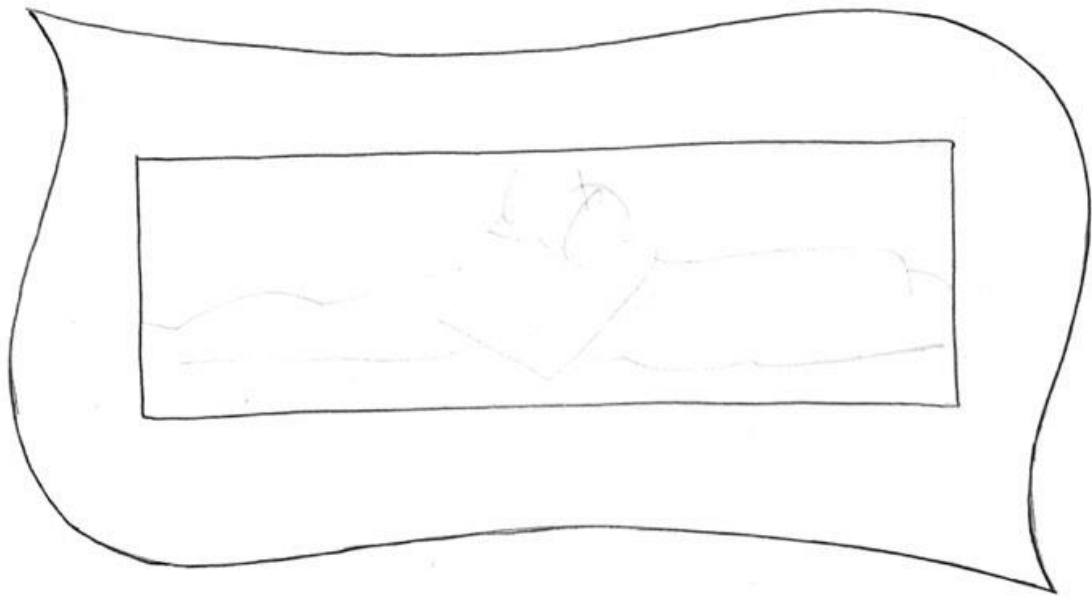
Návrh stolu pro objekt *Cooperaton Is Beneficial*, 2022, 115 x 180 cm, ručně kovaná ocel, barva: kovářská černá



Solnice a Nevinná Princezna pro objekt Cooperation is Beneficial, 2021, technika foukaného skla



Talíř má na párku a mísa v paralyzovaném sedu pro objekt Cooperation si Beneficial, 2021, technika foukaného skla



Návrh druhého rámu pro obraz *Love Is Not What Will Save All of Them*, 2022, dub